

Українська жіноча проза

**ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2016**

НЕ ПОКИДАЙ МЕНЕ, ДЗУНДЗО!

Якось ми видавали заміж мою старшу сестру Ліну. Це трапилося цілком несподівано. З іншого міста приїздив до нашої Лінки її друг Аркадій із дзвінким прізвищем Дзундза. Він телефонував з автомата: мовляв, я приїхав, виходь. А до нас додому прийти він страх як соромився. А мама запрошувала, адже ми всі хотіли подивитися на Лінчиного Дзундзу. Мама казала: «Познайом нас! Ти що, — підозрювала мама, — ти що, нас соромишся?» А тато додавав, що ми ж бо — інтелігентна родина. Завдяки мамі. І що він, Дзундза Аркадій, ще пишатиметься цим. Авжеж... авжеж...

І був якось восени дощик. І холодно. Лінка застудилась. Аж раптом телефонний дзвінок: Дзундза. Ліна йому каже: дощик, холодно. І з одного боку, вона б хотіла бачити Аркадія, а з іншого— її мама не пускає, тому що температура. А Дзундза розгубився: до нас іти боїться — що ж робити? І Ліна наша пожартувала, мудра така: «Тоді вже женися!»

Пожартувала та й забула. А Дзундза розцінив це як наказ. За тиждень він несподівано подзвонив. Але не по телефону, а в наші двері. Лінка вся в милі — вона Кароліну, собаку нашу, купала — відчинила... І стояв там Дзундза, такий урочисто-сяуче-святковий, з букетом і двома батьками — мамою і татом Дзундзами.

Ми, звісно, були в шоці. Адже ми ні сном ні духом. Лінка вовтузилася з Кароліною. Я на кухні чистила клітку, в якій мешкав хвилястий папужка Терентій. Мама мила посуд після обіду. А тато, як завжди, співав своєї улюбленої пісні «я могла би побежать за поворот, тільки гордість не дають» і налагоджував вудки на зимову риболовлю. І ось так під татів спів ми перегукувалися на тему «чому все в домі має робити саме мама», — й у кожного був свій аргумент. У Лінки — собака, у мене — папуга, у тата — пісня. І тут з'явилися Дзундзи...

Спершу я навіть зраділа. Нарешті ми побачимо Лінчиного обранця. Ой! Він виявився таким симпатичним, таким сором'язливим, що відразу зачепив у передпокої великий керамічний горщик з деревом алое. І алое гепнулось на підлогу, і мокра наша собака Кароліна зібрала на себе всю землю, що висипалася з горщика. І папуга наш Терентій заволав: «Підсікай!» Ми всі вибігли у передпокій і штовхалися там, зніжковіло дотоптуючи бідолашне алое, що сумно хрустіло у нас під ногами. Мама Дзундза була в червоному пальті, величезна, як гренадер. А тато навпаки — дрібний з вусиками. Мама Дзундза басом

проказала віршик, що у нас товар — у них купець. І підморгнула, вручивши мамі коробку з тортом. І всі решта знічено захихотіли, нахилиючи голови то вправо, то вліво. Гостей повели в дім. Мама Дзундза тупотіла гучно і впевнено — бух-бух! — великими, як у пожежника, ногами. Натомість тато Дзундза пересувався метушливими перебіжками — туп-туп-туп, туп-туп-туп, — як мурашка, намагаючись нікому не заважати і не привертати увагу.

І тоді я збагнула, що Аркадій вдався в тата. І це мені дуже сподобалось.

За кілька хвилин ми всі очманіли ще більше, бо з'ясувалося, що Дзундзи до нас приїхали майже назавжди. Ну, тобто з ночівлею. Ситуацію, як завше в нашій родині, владнала мама. Ну, як вона вигадує миттєво такі слова, як вона вміє все пом'якшити — недаремно тато пишається, що в нашої мами блакитна кров! А в нас із Лінкою мамина інтелігентність вимерла ще в дитячому садку. (Так завжди додає тато). Мама оселила Аркадія та його батьків у нашій із Лінкою кімнаті, де тато за хвилину до цього розбирав вудки і горлав пісню про дівочу гордість. Аркадій, щойно увійшов, звичайно, одразу ж зачепився за рибальський гачок і, намагаючись звільнитися, накрутив на себе половину дуже цінної татової жилки, разом зтягуючи в круговерть свого тата Дзундзу. Так вони крутилися, пихтіли, сором'язливо посміхаючись, вклоняючись та перепрошуючи, аж доки тато не схопив гострого ножа та під моє перелякане верещання не розрубав вузол

і не випустив Дзундз на волю. Мама і Ліна побігли на кухню готувати вечерю, Аркадій зголосився їм допомагати, а ми з татом ґрунтовно засіли в кімнаті з гостями, бо треба ж комусь з'ясувати, в яку родину Лінка заміж іде.

Виявилося, що в жахливу: тато Дзундза працює дантистом, а мама Дзундза викладає математику в школі. (Як же я ненавиділа зубних лікарів і математику!) І якщо тато Дзундза мовчав, то мама Дзундза розійшлася, виявивши свіжого слухача — мого тата, і запевняла, що у неї математику знають усі. І потім, коли вона сказала, що навіть у «п'ятому класі діти вираховують семенерку в чотирнадцятому ступені», я під виглядом «зараз-зараз» побігла на кухню нашіптувати Ліні про «семенерку в чотирнадцятому ступені», але там було не до мене. Там бинтували Дзундзу-молодшого. Аркадій встиг залізти в клітку до Терентія, нашого папуги, і той боляче, до крові, вкусив Аркадія за палець. І чого поліз? Наш папуга на той час був закоханий у дзвіночок. Звичайний такий рибальський дзвіночок — наш тато йому повісив для розваги. А що тут дивного? Я, наприклад, читала про те, як гусак залицявся до садової лійки, і сама особисто була знайома з індіком, зачарованим старою пуховою подушкою. Такий був дивовижної вроди індик з гордим профілем ацтека... А Терентій виказував знаки уваги дзвіночку, годував його зерном, родзинками, співав йому пісеньки і милувався коханою(ним), схиливши набік свою буйну голівоньку. До речі, в нашого папуги

була ще одна пристрасть, через яку ми зачиняли Терентія в клітці не лише на засув — він його легко відчиняв, — але й на защіпку. Річ у тім, що Терентій обожнював сидіти в теплому картопляному пюре. В центрі тарілки. І якщо раптом клітку забували замкнути, Терентій під час нашого обіду вилітав і купався в чиемусь пюре, заїдаючи купання котлеткою та овочами.

Того дня, коли Дзундзи приїхали сватати нашу Ліну, на лихо, готували саме картопляне пюре. Природно, що в метушні, бинтуючи Аркадія, накриваючи на стіл, відштовхуючи виваляну в землі та все ще мокру Кароліну, забули защепити Терентія. Він вовтузився недовго, відмикаючи свою клітку, — рівно стільки, щоб пюре злегка вистигло. Терентій вилетів саме тоді, коли випили третю стопочку за батьків і щоб мир був у всьому світі, і мама розклала в тарілки гаряче — фрикадельки з картопляним пюре. Ніхто не зауважив, як Терентій літає над столом, примірюючись, — він же маленький. Мама обговорювали варіанти весільного меню, Аркадій гомонів із Ліною, тато натхненно розповідав татові Дзундзі, котра риба на що клює. Терентія засікла тільки я, проте пізно... Папуга з усього розгону бухнувся пузом просто в центр тарілки тата Дзундзи. Той, ввічливо киваючи моему татові, виявив непроханого гостя і спершу спробував непомітно виделкою зіпхнути папугу. Але ж Терентій не муха. До того ж у нього наш родинний характер: він не лише наполегливий,

але й життєлюб. І тоді старший Дзундза змирився і наввипередки з папугою почав поглинати салат і фрикадельки. Я зачаровано стежила, кому ж більше перепаде... Вболівала за Дзундзу — він явно програвав. У Терентія завжди був чудовий апетит. Нарешті папуга наївся і, пригрівшись у залишках пюре, задрімав під людські теревені. І Дзундзатато обережно доїв, що залишилось, делікатно оминаючи виделочкою картопляний острівець, на якому сидів посоловілий Терентій. На той час його побачили вже всі, але, на мій подив, мама Дзундза, дарма що була вчителем математики, щиро сплеснула в долоні й охнула басом: «Яка краса!» Наша мама сиділа з блідим видовженим обличчям і робила мені страшні очі, щоб я видворила Терентія на його територію, в клітку.

Моторошний зойк ми з мамою почули одночасно, коли розливали чай, — Ліна пішла до своєї кімнати за дитячими світлинами. Мама очима наказала мені побігти з'ясувати. Я побігла... Видовище було жахливим! Кароліна, наша болонка, замурана, мокра і щаслива, затишно згорнувшись, спала просто на пальті мами Дзундзи — на новому червоному пальті, недбало кинутому на кріслі.

Ой-ой-ой! І то ще було не все. Не все. Пальто — дрібниці. Що там пальто... Ми з Ліною тихцем віднесли його до батьків у спальню, а потім уночі Ліна і мама вичистили його. Пальто — дурниці.

Страшна річ — ми зовсім забули про найголовніше. Ми! Зовсім! Забули! Про kota!!!